

Софийски Районен съд е сезиран с жалба от С. А. А. от ....., с ЕГН: ***** против Постановление за прекратяване на наказателно производство на СРП от 08.12.2022г., издадено по Досъдебно производство № 15081/2022г. по описа на 04 РУ – СДВР.

В жалбата лицето посочва оплаквания, свързани с липсата на обосновадост, относно мотивирането на прокурора прекратяване на наказателното производство. Развиват се подробни съображения в тази насока. В заключение се иска то съда да отмени обжалваното постановление на прокурора като „разпорежи“ образуване на наказателно производство, евентуално извършване на допълнителна проверка по чл.143 от ЗСВ.

Съдът, след като се запозна с представените по делото материали и с процесуалното развитие на производството, постановлението на СРП и аргументите в жалбата, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по настоящото дело – прекратено.

На първо място от отрязъка върху известието за доставяне, приложено към постановлението за прекратяване на наказателното производство е видно, че жалбоподателят С. А. е получил препис от обжалвания прокурорски акт на 13.12.2022г. Същевременно жалбата му е била депозирана в прокуратурата на 05.01.2023г.

Разпоредбата на чл.243, ал.4 от НПК предвижда правото на обжалване на постановлението за прекратяване на наказателното производство да бъде упражнено в седемдневен срок от получаване на преписа. Същият срок е бил указан и в самото постановление от прокурора. При извършване на служебна преценка по допустимостта на жалбата съдията – докладчик констатира, че постановлението е влязло в законна сила и срокът за неговото обжалване е бил изтекъл на 21.12.2022г. (присъствен ден). По делото липсват данни жалбоподателят да е бил депозирал жалбата чрез куриер, по пощата или по начин, с който да бъде доказано подаване на жалбата в рамките на законоустановения седемдневен срок. Поради тази причина следва да се приеме, че жалбата е била просрочена.

На следващо място видно от адресата на жалбата е, че същата е била подадена от лице, което не е било процесуално правно легитимирано да обжалва постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство. От материалите по досъдебното производство се установява, че същото е било образувано и водено по обвинение в извършено престъпление по чл.290, ал.1 от НК. Обществените отношения, които се засягат с този вид престъпления касаят правосъдието и в самия състав липсва принципната възможност да има пострадало лице.

Разпоредбата на чл.243, ал.4 от НПК регламентира строго определен кръг от субекти, които имат процесуалното право да обжалват постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство. Сред тях обаче не

е лицето, което е иницириало същото с подадения от него сигнал. Видно от материалите по досъдебното производство е, че жалбоподателят не е лице, което да е претърпяло имуществени или неимуществени вреди, което да обуслови принципната възможност същото да е било „пострадало“ от престъпление по смисъла на чл.74, ал.1 от НПК. Освен това престъплението по чл.290, ал.1 от НК е формално по отношение на неговата обективна страна, поради което и неговия състав не предвижда настъпването на вредни последици, относими към определено лице. Поради тази причина и съдът намира, че жалбата не изхожда от лице, имащо право да обжалва постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, поради което и същата следва да бъде оставена без разглеждане.

Процесуалният ред, който засяга извършване на проверка по законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство е друг и касае извършване на институционен контрол по законосъобразност от по – горестоящия прокурор по реда на чл.200 от НПК, тъй като същите не подлежат на съдебен контрол.